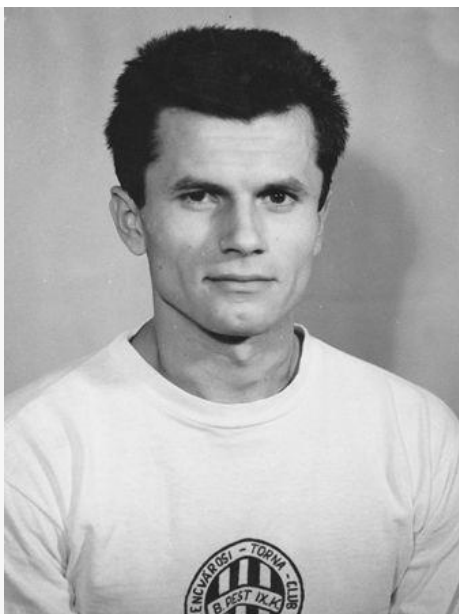

dr. Páncsics Miklós

Dr. Páncsics Miklós az ország déli vidékéről, a szerb határ mellől, Garáról származott, ott született immáron 80 esztendeje, 1944. február 4-én. Garán igazán valamilyen futballal sűrűn átítatott levegő lehetett, hiszen rajta kívül a Dujmov, ismertebb nevükön a Dunai testvérek, János és Antal is a magyar futball elismert nagyjává váltak. Ahogy az ország más részein is akkoriban, ők is sokat futballoztak. Nemcsak versenyszerűen, hanem élvezetből, a játék kedvéért is. Az ifjú Páncsics Miklós kiváló fizikai adottságokkal rendelkezett, amire nem lehetett nem figyelni. Fel is figyeltek rá, immáron a fővárosban, mert 14 évesen a budapesti szerb-horvát gimnáziumban kezdett el tanulni. Tanult és focizott, így történt, hogy 1961-ben egy barátja levelet írt Tátrai Sándornak, a Fradi akkori edzőjének, hogy látott játszani egy csiszolatlan gyémántot, akit a Fradiban kellene tovább csiszolni. Ezek a levelek akkoriban nem landoltak a szemétkosárban, hanem próbajátékot szerveztek a beajánlott játékosoknak, ahol a jelölteknek szakavatott szemek előtt kellett bizonyítaniuk, hogy ajánló levélíróik nem túloztak. Sokan elbuktak az ilyen vizsgákon, mert abban a bizonyításra való kis időben begörcsöltek, a lámpalázuk legyőzte őket. Páncsics Miklóst nem ilyen fából faragták, ő már akkor is kemény volt, megfelelt a vizsgán, így 17 esztendősen a Fradi ifjúsági csapatának a játékosa lett, az edzője pedig nem volt más, mint Mészáros József, akitől nagyon sokat tanult. Mészáros József is nagyon az emlékezetébe véshette az ifjút, mert amikor két évvel később, 1963-ban már a felnőtt csapat edzőjeként arról kellett döntenie, ki pótolja a megsérült Mátrai Sándort, nem sokat habozott, az ifiből Páncsics Miklóst hívta az első csapathoz és állította a védelem tengelyébe. Magabiztosan oldotta meg a feladatot, ám amikor a korszak sztárja, Mátrai Sándor felépült, vissza kellett adnia a helyét, a Novák, Mátrai, Dalnoki védelembe nem volt egyszerű tartósan bekerülni. Tudta ezt Páncsics Miklós is,

aki nem duzzogott, visszaadta a helyet és tette tovább a dolgát az alsóbb csapatokban. Alkata és játéka alapján egyértelműen Mátrai Sándor helyettesének könyvelték el, és mivel Mátrai nem volt az a sérülékeny játékos, sokáig nem is jutott szóhoz, az 1965-ös VVK diadalmenetből is kimaradt. Biztosan lettek volna, akik abban a helyzetben lépnek és a biztos játéklehetőség érdekében továbbállnak. Páncsics Miklós nem ment el, ő várt az újabb lehetőségre, alkalomra, ami 1966-ban az olasz Internazionale elleni BEK visszavágón jött el a számára. Az odavágón a balhátvéd Horváth Lászlót kiállították, így a csapatot újra edző Tátrai Sándornak a középhátvédként elkönyvelt Páncsics Miklós jutott az eszébe a pótlására. Páncsics Miklós pedig jött, látott és győzött! Két évig a csapat kirobbanthatatlan balhátvédje lett, az ellenfelek által rettegett védelem felállása Novák, Mátrai, Páncsics volt.

1967. november 12-én nagy családi öröm érte, délelőtt fia született. Páncsics Miklós este megadta a módját az ünneplésnek, pályafutása egyetlen bajnoki gólját szerezte, ráadásul az egyik nagy ellenfél, az Újpesti Dózsa ellen. Nem ennek a jutalmául, de két hét elteltével az akkori edző, dr. Lakat Károly újra a védelem tengelyébe állította, ahonnan a következő hat évben elmozdíthatatlan volt. Tanári módon játszott, szervezte, irányította a védelmet, gyakran korlátlan úr volt a pályán. Egyáltalán nem véletlen, hogy ő volt az első magyar labdarúgó, aki a Népsporttól a maximális 10-es osztályzatot kapta, lehet véletlen, de ez is az Újpesti Dózsa ellen történt. Nem véletlenül szerették volna a lilák leigazolni, szerintük Páncsics Miklóssal a védelmükben akár BEK-et is nyerhettek volna. De nem tudták leigazolni, maradt a Fradiban, ahol összesen 3 bajnoki címet, 1 kupagyőzelmet szerzett, a nemzetközi szinten pedig VVK-döntőbe, illetve UEFA-Kupa elődöntőbe jutott. A válogatottal 1968-ban olimpiai bajnok, 1972-ben olimpiai ezüstérmes és Európa-bajnoki negyedik helyezett lett.

A futballpályán elért sikerek sohasem vakították el, folyamatosan képezte magát. Legnagyobb sikerei idején iratkozott be az egyetemre, ahol 1976-ban, nem mellesleg, a feleségével együtt jogi doktori címet szerzett, Páncsics Miklósból dr. Páncsics Miklóssá vált. Pedig közben olyan sportbéli trauma érte, hogy szeretett klubjánál nem vele képzelték el a jövőt, egy játékoscsere része lett, mennie kellett a Fradiból. Miért? Lehet azért, mert akkor hirdette a sok edzés, a sok munka ígését, amikor az szinte bűnnek számított, akkor volt nyílt beszédű, amikor mások szerint hallgatni volt érdem. 1974-ben elment, ám ezt is emelt fővel tette, ezért is jöhetett később vezetőként vissza. Olyan vezetőként, aki addigra már bizonyított a magyar labdarúgásban. 1982-től 87-ig az MLSZ főtitkáráként tevékenykedett, amely évekbe két világbajnoki részvétel is belefért. Meg kell jegyeznünk, hogy az FTC történelmében ő volt a második olyan játékos, aki az MLSZ főtitkári címét is viselte, az első ilyen az MLSZ megalakulásakor 1901-ben Horváth Ferenc volt. 1997-ben újra hívta a Fradi, ráadásul egy vezetői válságban levő Fradi. Ki ne emlékezne az első BL-szereplés okozta eufóriára, majd közvetlenül utána a csődközeli helyzetre?

Ennek a helyzetnek a megoldására hívták menedzser-igazgatóként vissza dr. Páncsics Miklóst, aki nem háritott, ha hívták, akkor jött, ha jött, akkor kemény munkát, nyílt beszédet ígért, amely meghozhatja az újabb sikereket. Meghozta! A csapatot felfrissítette, mást ne mondjunk, olyan játékost tudott zöld-fehérbe öltöztetni, mint Gera Zoltán.

Kiváló játékos, kiváló vezető, kiváló ember volt, aki a pályán csaknem mindenkit leszerelt, a vezetői székben csaknem mindent megoldott, ám az életben rátörő súlyos betegséggel nem tudott mit kezdeni. Küzdött ellene amíg lehetett, ám az végül 2007. augusztus 7-én elszólította az élők sorából. Ám azzal, hogy itt állunk, hogy koszorúnkat a síremlékére helyezzük, bizonyítjuk, hogy dr. Páncsics Miklóst, soha nem feledjük, emlékét szívünkben örökké őrizzük.

Budapest, 2024. február 5.